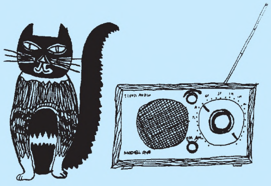

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ
ΣΕΛ.: 4-5

ΤΟ ΚΟΥΤΑΒΙ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ
ΣΕΛ.: 7

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΕΝΟΣ ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΥ!
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 5, ΑΝΟΙΞΗ 2021

ISSN 0273-2629

Ζάφος Ζαγοράρης
Λοξή Τάξη
Πεδίο του Άρεως, 2015

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε τη γιορτή του ραδιοφώνου. Είναι 13 Φεβρουαρίου και το ραδιόφωνο σβήνει κεράκια 10 χρόνια τώρα σ' όλο τον κόσμο. Αλλά και για μας το «Σκασιαρχείο» είναι γενέθλια. Γινόμαστε με «Τα θρανία της Άνοιξης» κι όλα τα ραδιόφωνα του «Σκασιαρχείου» ενός έτους! Και γιορτάσαμε τα γενέθλιά μας στην «Πλαστελίνη», στο Δίκτυο Fm στα Χανιά και στην εκπομπή της Βαλεντίνας «Ανέβα μήλο, κατέβα ρόδι» και στο Λόφο του Στρέφη στα Εξάρχεια, στην Αθήνα!

Δύο ραδιόφωνα ανέβηκαν στο λόφο του Στρέφη, «Το μαγικό ραδιόφωνο του Β1» και «Τα θρανία της Άνοιξης»! Και κάναμε, ούτε μία, ούτε δύο, αλλά πολλές εκπομπές!!! Κι ανέβηκαν και παιδιά κι έφεραν και μαζί τους και «*Τα τέρατα του λόφου* » (2002) για να τα κάνουμε ταινία!

Κι ήρθε ο Αμπολφάζ και ο Έμαντ κι ο Γρηγόρης και η Δήμητρα, η Ζαϊνέπ και η αδερφή της η Σαντέτ, η κυρία Ηλέκτρα κι ο κύριος Ανδρόνικος, η Μαρίνα η αρχιτεκτόνισσα και τόσοι άλλοι!! Δεν μας τα χάλασε αυτά που θέλαμε η βροχή. Τα καταφέραμε! Και το άλλο Σάββατο 20/2 στη 13:00 στο λόφο για να κάνουμε συνέλευση των παιδιών, ραδιόφωνο, κινηματογράφο και λογοτεχνία. Και την Κυριακή 21/2 στις 12:00 στο Λόφο Φινόπουλου για να σταθούμε αλληλέγγυοι στο λόφο του Στρέφη, τώρα που έρχονται τα «τέρατα». Θα είναι και η «Λαϊκή Συνέλευση Γκύζη» για να υποστηρίξει το δίκαιο της συνέλευσης του λόφου του Στρέφη.

Και μη ξεχνάμε, όπως λέει και η Λότη μας, «κάθε παιδί έχει δικαίωμα στο λόφο του»! Κι αν θέλετε παιδιά να διαβάσετε κι άλλο βιβλίο για το λόφο και το καταφύγιο που έχει και κατέφευγαν οι άνθρωποι στα χρόνια της κατοχής, σας περιμένει «*Ο καιρός της σοκολάτας*» (2007). Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» και «Το μαγικό ραδιόφωνο του Β1». Στο μικρόφωνο ο κ. Χρήστος, ο κ. Μπάμπης και τα παιδιά που τόσο αγαπιόμαστε, 13/2/2021, Αθήνα – Λόφος του Στρέφη.

21 ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Ένα ποίημα είναι τραγουδιστές λέξεις και μπορούν όλοι να το γράψουν. Υπάρχει ένα είδος ποιήματος που λέγεται "Εντεκαράκι" (Elfchen στα γερμανικά) γιατί αποτελείται από έντεκα λέξεις:

Ο πρώτος στίχος έχει μια λέξη – ένα χρώμα.
Ο δεύτερος στίχος έχει δυο λέξεις – κάτι που έχει αυτό το χρώμα.
Ο τρίτος στίχος έχει τρεις λέξεις – τι κάνει αυτό το αντικείμενο.
Ο τέταρτος στίχος έχει τέσσερις λέξεις – τι κάνω εγώ, τι νιώθω εγώ.
Ο πέμπτος στίχος έχει μια λέξη – κάτι που θυμίζει αυτή την κατάσταση.

κόκκινο
το περιτύλιγμα
τυλίγει το δώρο
νιώθω ευτυχία και χαρά
βιβλίο

(Ελεύθερο κείμενο: Άρης)

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ

Έδωσα 1 λύπη και πήρα 2 χαρές
Έδωσα 2 λύπες και πήρα 4 χαρές!
Έδωσα 1 ελπίδα και πήρα 5 ενθουσιασμούς
Έδωσα 2 ελπίδες και πήρα 10 ενθουσιασμούς!

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία – Ηλέκτρα)

Μια γάτα κρατά μια ντομάτα
Ψάχνει για κρεμμύδι
Για να φτιάξει μια σαλάτα!
Βρήκε κι ένα αγγούρι
και το έκανε γλυφιντζούρι!
Αυτή η γάτα η πρασινομάτα
που κρατά μια ντομάτα!

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία – Ηλέκτρα)

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ · ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ · Παιδαγωγική Ομάδα «Το Σκασιαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ
η εφημερίδα του ραδιοφώνου
των παιδιών «Τα θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 5 - ΑΝΟΙΞΗ 2021

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2021

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
arsnova.p@gmail.com
babisbaltas1@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Ελένη, Άρης, Θάλεια, Αμίρ, Γκρασία, Μαρία-Ηλέκτρα, Φατιμά, Γκάμπι, Άρης, Νίκος, Ορέστης, Αρμίν, Ιωάννα, Γιασεμή

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
https://padlet.com/apostada/7tndsbxfrzio97f
https://el.padlet.com/vikisp1972/Bookmarks
https://padlet.com/agmihal85/tdv1selys4n5dxgc
http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411
https://padlet.com/xpozi/b1radio
https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html
https://wakelet.com/@ta_thrania_tis_anoiksis

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

ΛΙΜΕΡΙΚΣ (κατά Γιώργο Σεφέρη)

Ήταν μια γατούλα από την Αίγινα
Που την έβλεπα κι έφευγα
Δεν είχε ένα πόδι
Και της έλειπε το τιμόνι
ΑΥΤΗ Η ΓΑΤΟΥΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

Ήταν ένα **ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ**
Που την έβλεπα και πέθαινα
Της έλειπε ένα μάτι
Κι έβαλε φωτιά με γκάζι
Το κορίτσι από την Αίγινα

Ήταν ένα κορίτσι στη Βαρκελώνη
Που συνέχεια μιλούσε στο μπαλκόνι
Όμως πέρασε ένα περιστέρι
Κι έριξε μια κουτσουλιά στο χέρι
Στο **ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟ ΞΑΝΘΟ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ**

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία – Ηλέκτρα)

Η ΓΑΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ήταν μια γάτα στο δρόμο. Πήγε να βρει ένα σπίτι. Αλλά κανένας δεν την ήθελε. Ένα αμάξι την κατατρόμαξε. Είδε ένα δάσος με πολλά άγρια ζώα. Πήγε να το εξερευνήσει. Τελικά το σπίτι της ήταν το δάσος.
(Ελεύθερο κείμενο: Γκάμπι - Αμίρ)

Τα μαλλιά σου είναι σαν ήλιος
Τα χέρια σου σαν βάτραχος
Η μύτη σου σαν μολύβι
Και τα μάτια σου σαν κόλλα
Το ψαλίδι που κρατάς είναι
σαν στόμα ανοιχτό από λιοντάρι.
Ρώτησα πως σε λένε και μου είπαν
πως σε λένε Ειρήνη - όχι πόλεμος!
(Ελεύθερο κείμενο: Αρμίν)

Ο ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ

Ένα μικρό παιδί ονειρεύτηκε πως είναι αστροναύτης και πέταγε ψηλά στο ουρανό. Όταν ξύπνησε είπε: «μακάρι να είμαι αληθινός αστροναύτης». Έβαλε μια κατσαρόλα στο κεφάλι του κι έγινε αστροναύτης.
(Ελεύθερο κείμενο: Αρμίν)

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ένα γκρι δέντρο
Ήθελε να πάει να παίξει.
Αλλά είπε πως δεν μπορεί
να παίξει γιατί είναι δέντρο.
Τα παιδιά πήγαιναν κάθε μέρα
γύρω – γύρω από το δέντρο
Κι ανέβαιναν και παίζον στα κλαδιά του.
Μια μέρα έπιασε βροχή
και πήγαν σπίτι τους.
Και το δέντρο έμεινε μόνο του πάλι.
Κι έλπιζε να μην βρέχει για να έρθουν
τα παιδιά
να παίζουν μαζί του πάλι.
(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία – Ηλέκτρα)

Ήταν μια δεκαοχτούρα και ήταν στην Ελλάδα. Πήγαινε σ' ένα σχολείο και τα παιδιά την τάιζαν. Κι έφυγε και πήγε στην Ισπανία. Μετά πήγε στο Μαρόκο. Και μετά στο Λίβανο. Και μετά στο Ιράν και μετά στο Αφγανιστάν. Μετά πήγε στην Αθήνα. Πήγε στα Εξάρχεια και τα παιδιά την τάιζαν πάλι. Και πήγαινε να πιει νερό. Άφησε όμως τη βρύση ανοιχτή και πλημμύρισε όλο το σχολείο. Επειδή άφησε τη βρύση ανοιχτή.
(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία – Ηλέκτρα)

Ήταν ένα πουλάκι. Μερικά παιδιά έφερναν συνέχεια ψωμάκι να το ταΐσουν. Ήταν κουτσό. Το έλεγαν «Κουτσόπουλο». Τις Κυριακές έμενε χωρίς φαγητό. Μια φορά πήγε στο σπίτι ενός κοριτσιού από το σχολείο. Μπήκε από το παράθυρο γιατί ήταν ανοιχτό. Και πήγε στη κουζίνα και βρήκε πολλά ψίχουλα κάτω από το τραπέζι. Κι είπε το κορίτσι: «το πουλάκι καθάρισε το σπίτι σαν την καθαρίστρια στο σχολείο»!
(Ελεύθερο κείμενο: Ελένη – Φατιμά)

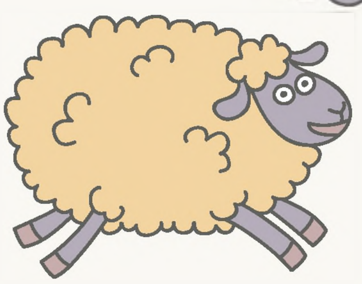
2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε να σας πούμε μια ιστορία με ένα προβατάκι!!! ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΑΚΙ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΧΩΡΙΣ ΠΑΣΧΑ!

Είναι σπίτι και απόγευμα. Έξω αρχίζουν τα λίγα χιόνια να πέφτουν. Θα ξημέρωνε η πόλη άσπρη από χιόνι. Το κοριτσάκι των Εξαρχείων έκανε το μάθημά του και συνομιλούσε με τον δάσκαλο για ένα ζώο που της αρέσει πολύ: το προβατάκι. Ο δάσκαλος έψαχνε στη μηχανή αναζήτησης κάποιες πληροφορίες για το προβατάκι και το κοριτσάκι έλεγε ναι ή όχι. Είναι το προβατάκι κουβέρτα; Ναι. Είναι το προβατάκι καφετερία; Όχι. Είναι τα προβατάκι μπριζόλες; Όχιιιιι!!!! Κι έπεσε πάνω σε μια μικρή ιστορία από τα Χανιά, μια «Ιστορία με αίσιο τέλος».

«Σήμερα το απόγευμα στο χωριό Νεροκούρου στα Χανιά, ένα άτακτο προβατάκι πολύ περίεργο, ξέφυγε από το κοπάδι και κατέληξε σε ένα ξεροπόταμο γεμάτο βάτους, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να βγει μόνο του. Ακούγοντας το γοερό του κλάμα, μέλος του φιλοζωικού συλλόγου που διαμένει στην περιοχή, προσπάθησε να το βγάλει χωρίς επιτυχία. Κατέφυγε λοιπόν στα μεγάλα μέσα!!! Ειδοποίησε την Πυροσβεστική Υπηρεσία, η οποία κατέφθασε άμεσα με ένα όχημα και τρεις άνδρες οι οποίοι απεγκλώβισαν το μικρό πρόβατο. Καθ' όλη τη διάρκεια της περιπέτειάς του, η μαμά του περίμενε όλο αγωνία λίγα μέτρα πιο πάνω, ανήμπορη να το βοηθήσει. Μόλις το προβατάκι σώθηκε έτρεξε στην μαμά του τρισευτυχισμένο !!!».

Και το κοριτσάκι των Εξαρχείων συνέχισε την ιστορία. Το προβατάκι βρήκε γρασίδι. Βρήκε κι άλλα προβατάκια. Έγινε ζευγάρι κι έφερε στο κόσμο άλλα τρία προβατάκια. Που έγιναν μπλούζες, κουβέρτες και χαλιά. Κι έμαθε πως γεννιέται τα Χριστούγεννα και το Πάσχα γίνεται μπριζόλες. Αλλά ήθελε να γιορτάσει τα γενέθλιά του. Κι όταν είδε μια μέρα τον κτηνοτρόφο να το πλησιάζει κι ένιωσε φόβο, άρχισε να τρέχει.

Όπως έτρεχε κι ο κτηνοτρόφος πάτησε μια τσουγκράνα και τον χτύπησε στο πρόσωπο. Το προβατάκι έφυγε γρήγορα και πήρε μαζί του την οικογένεια. Και πήγε σ' ένα μυστικό δάσος. Στο τέλος έγινε ένα βιβλίο για βιβλιοφάγους. Τα παιδιά διαβάζουν την ιστορία του και το «τρώνε»!

Γεια σας παιδιά! Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» με την Μαρία, την Μισέλ και τον κ. Μπάμπη, *2/4/2021*, Αθήνα – Εξάρχεια.

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Εδώ "Τα θρανία της Άνοιξης"!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε πάλι γράμμα από τον ταχυδρόμο μας! Κι είναι το ραδιόφωνο του Β1 από το 41° Δημοτικό Σχολείο του Γκύζη!!! Το ανοίγουμε και να τι μας γράφουν οι δάσκαλοι των παιδιών. Θέμα τους, οι Αλκυονίδες ημέρες!
«Είναι το Μαγικό Ραδιόφωνο του Β1»

Καλημέρα παιδιά, γεια σας 'Θρανία της Άνοιξης'! Σήμερα είναι μια ζεστή ημέρα, με τον χαρούμενο, χειμωνιάτικο ήλιο να φωτίζει το σχολείο και την τάξη μας. Σήμερα, στο συμβούλιο της τάξης μας, αποφασίσαμε ψηφίζοντας το νέο όνομα της Ραδιοφωνικής μας προσπάθειας. Και να 'μαστε λοιπόν: «Το Μαγικό Ραδιόφωνο του Β1 στο 41°»!

Αυτήν την τόσο όμορφη για εμάς ημέρα, θέλουμε να σας μιλήσουμε για κάποιες χειμωνιάτικες ημέρες, στις οποίες επικρατεί ζέστη και καλοκαιρία, τις Αλκυονίδες ημέρες! Σχεδόν κάθε χρόνο, λίγο μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων, οι οποίες συνήθως συνδυάζονται με κρύο και βροχές ή χιόνια, ξαφνικά ο καιρός αλλάζει, η θερμοκρασία ανεβαίνει και ο ήλιος αγκαλιάζει την πλάση.

Αυτές είναι οι Αλκυονίδες ημέρες. Οφείλουν το όνομά τους, όπως τόσα φαινόμενα ή τοπωνύμια, στην αρχαία μυθολογία. Η Αλκυόνη, βασίλισσα σε μια μακρινή πολιτεία είδε κάποιο χειμωνιάτικο δειλινό τον βασιλιά άντρα της να πνίγεται στη θάλασσα. Η καημένη αρχόντισσα δεν μπόρεσε να αντέξει τον χαμό του αγαπημένου της και έπεσε από έναν γκρεμό στη θάλασσα, για να πεθάνει μαζί του. Τόσο πολύ τον αγαπούσε. Όταν οι θεοί του Ολύμπου είδαν πόσο ανίκητη ήταν η αγάπη τους, μεταμόρφωσαν την Αλκυόνη σε ένα μικρό πουλάκι που θα ζούσε για πάντα στην ακροθαλασσιά. Ναι παιδιά, τέτοια πουλιά υπάρχουν μέχρι σήμερα, ακούστε το κελάηδισμά του!

Όμως, όσο και να προσπαθούσε η Αλκυόνη να φτιάξει φωλιά για να βάλει τα αυγά της, ο χειμώνας με τις βροχές και τους αγέρηδες δεν της το επέτρεπαν. Γι' αυτό ο Δίας, ο βασιλιάς των Θεών, ζήτησε από τον Αίολο, τον θεό των Ανέμων, να αφήνει μερικές ημέρες μέσα στον χειμώνα με καλοκαιρία. Αυτήν την περίοδο γεννιούνται τα νεογνά της Αλκυόνης, πάντοτε δίπλα στις ακρογιαλιές. Έτσι παιδιά, μέχρι σήμερα, όταν μέσα στον χειμώνα, τον Γενάρη ή τον Φλεβάρη, ο καιρός γλυκαίνει και ο ήλιος λάμπει, μιλάμε για τις Αλκυονίδες ημέρες, χάρη στον ανίκητο έρωτα εκείνης της μυθικής γυναίκας.

Γεια σας παιδιά, γεια σας «Θρανία της Άνοιξης»! Μείνετε συντονισμένα για περισσότερες εκπομπές, εκπομπές των παιδιών που έρχονται!» Στο μικρόφωνο και στο κείμενο ο κ. Χρήστος, 18/1/2021, Αθήνα – Εξάρχεια – Γκύζη.

Εδώ "Τα θρανία της Άνοιξης"!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε ένα παραμύθι με νεράιδες και κάστρα. Καθίστε να το ακούσετε.
Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα κορίτσι που πίστευε στις νεράιδες. Αλλά η αδερφή της δεν πίστευε. Νόμιζε ότι οι νεράιδες είναι ένα ψέμα.

Πήγε στο δάσος και κάθισε να φάει. Εκεί βρήκε μια φωλιά από μέλισσες. Της έδωσαν να φάει μέλι γιατί ήταν καλή. Και συνέχισε το δρόμο της. Ώσπου βρήκε ένα σπίτι με έναν παππούλη. Του έδωσε μέλι και ψωμί γιατί δεν είχε να φάει. Έπειτα έφυγε. Βρήκε ένα μυθικό μέρος με νεράιδες. Της έδωσαν φτερά και πήγε σ' ένα κάστρο. Η αδερφή της την είχε ακολουθήσει κρυφά. Δεν της άρεσε. Τελικά υπήρχαν νεράιδες.

Την περίμεναν να φάνε τούρτα και σοκολάτα. Εκεί βρήκε ένα χάρτη για να φέρουν τους γονείς τους. Η κακιά η αδερφή έζησε με τον μπαμπά της σ' ένα μικρό σπιτάκι. Και η καλή με την μαμά τους στο κάστρο με τις νεράιδες.

Γεια σας παιδιά! Μεγάλα και μικρά! Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο μικρόφωνο η Μαρία – Ηλέκτρα, 10/12/2020, Αθήνα – Εξάρχεια

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΑΣΤΕΡΙΞ ΚΑΙ ΟΒΕΛΙΞ Goscinny René~Uderzo Albert • ΜΑΜΟΥΘ COMIX

Το κόμικ «Αστερίξ & Οβελίξ» είναι ένα κόμικ γεμάτο δράση. Να ένα παράδειγμα: Ο Αστερίξ το ξέρω ότι είναι κοντοπίθαρος αλλά του εμπιστεύονται παρ' όλα αυτά όλες τις επικίνδυνες αποστολές. Αν και ο πιο μικρούλης είναι ο πιο έξυπνος! Θέλετε κι άλλο παράδειγμα; Ο Οβελίξ, είναι ο πιο δυνατός της παρέας, γιατί είχε πέσει στην χύτρα με τον μαγικό ζωμό όταν ήταν μικρός. Όταν αρνούνται να του δώσουν μαγικό ζωμό ο Οβελίξ γίνεται θηρίο, αλλά πάντα του περνάει όταν καρπαζώνει τους Ρωμαίους. Να και άλλο ένα: ο Πανοραμίξ είναι ο Δρουίδης του χωριού, χάρη σε αυτόν και τον μαγικό ζωμό που φτιάχνει όλο το χωριό αντιστέκεται στο στρατό του Καίσαρα! Ο Πανοραμίξ έχει και άλλες συνταγές που βοηθάνε το χωριό. Άντε, ας δώσω κάποια ακόμα παραδείγματα.

Ο Αυτοματίξ είναι ο σιδεράς του χωριού του αρέσει πάρα πολύ να καρπαζώνει τον Κακοφωνίξ όταν θέλει να τραγουδήσει. Ο Αλβαφητίξ είναι ο ψαράς του χωριού, όταν χτυπάει τους Ρωμαίους δεν το κάνει με τα χέρια του αλλά... με ένα ψάρι! Ο Μαζεστίξ είναι ο αρχηγός του χωριού. Είναι πολύ καλός. Η γυναίκα του η Μιμίνα (που βγαίνει από το Μπονεμίνα) έχει την κακιά συνήθεια να παίρνει την ασπίδα του άνδρα της και να πηγαίνει για ψώνια. Ο Ιούλιος Καίσαρας είναι ο αυτοκράτορας της Ρώμης. Εχει κατακτήσει σχεδόν όλη τη Γαλατεία και ακόμα παλεύει με το χωριό του Αστερίξ και του Οβελίξ!

Το κόμικ αυτό μου αρέσει γιατί είναι αστείο, γεμάτο δράση και περιπέτεια. Ντριιιιιιιιιιιιιιν! Ωχ! Το ξυπνητήρι! Σας αφήνω, έχω ραντεβού με τον Αστερίξ και τον Οβελίξ για να αντιμετωπίσουμε μια καινούρια περιπέτεια! Ελπίζω όλοι οι Ρωμαίοι να παραιτήθηκαν!!!!! Περισσότερο απο όλους ο Καίσαρας!! Γειά σας!!!

Παρουσίαση: Γιασεμή

Διάβασα το βιβλίο «Δάσκαλος σε δύο ρόδες». Το έχει γράψει η Μαρία Ανδρικοπούλου και τις εικόνες έχει φτιάξει η Ελίζα Βαβούρη (Εκδόσεις Καλέντη). Το θέμα του είναι ένας δάσκαλος, ο Μπεσάρ, που είχε μια περίεργη ιδεά. Στον τόπο του ο πόλεμος και η φτώχεια είχαν κάνει τα παιδιά δυστυχισμένα. Σκέφτηκε ότι αν τους έδινε να διαβάσουν παραμύθια, θα άρχιζαν πάλι να ονειρεύονται. «Βόμβες εσείς, βιβλία εγώ», έλεγε. Έτσι έβαλε ένα καφάσι στο ποδήλατο του και άρχιζε να γυρίζει τα χωριά και να δανείζει στα παιδιά βιβλία. Κάποιες φορές έκανε κρύο, κάποιες πολύ ζέστη, κάποιοι του έσκαγαν τα λάστιχα, αλλά εκείνος συνέχιζε. Πίστευε ότι η γνώση είναι δύναμη. Τα παιδιά ήταν πολύ ευτυχισμένα και περίμεναν πως και πως τα βιβλία. Ακόμα και οι μεγάλοι του ζήταγαν βιβλία. Στο τέλος έφτιαξε στην πόλη του μια μεγάλη βιβλιοθήκη.

Παρουσίαση: Άρης Σκλήβας

Ένας ποντικός βγήκε βόλτα σε δάσος πυκνό και σκοτεινό. Μια αλεπού είδε τον ποντικό, και ο ποντικός της φάνηκε καλός.
«Για που το έβαλες μικρό καφέ ποντίκι; Έλα για φαγητό στο υπόγειό μου σπίτι».
«Αν και τρομερά ευγενικό εκ μέρους σου αλεπού, θα αρνηθώ, γιατί έχω κανονίσει φαγητό με ένα Γκρούφαλο».
«Ένα Γκρούφαλο; Τι είναι το Γκρούφαλο;»
«Πώς; Δεν ξανάκουσες γι' αυτό;»
«Όχι!»
«Έχει χαυλιόδοντες φοβερούς, και τρομερές νυχάρες, στα φοβερά σαγόνια του τεράστιες δοντάρες!»
«Και που θα τον συναντήσεις;»
«Εδώ, στην πέτρα αυτή. Και το αγαπημένο του φαγητό είναι... αλεπού ψητή!»
«Αλεπού ψητή;;;!!! Την κάνω! Αντίο μικρό ποντίκι!», είπε η αλεπού και χάθηκε.
«Χαζοαλεπού, δεν ήξερε πως δεν υπάρχει πλάσμα σαν το Γκρούφαλο;»
Συνέχισε ο ποντικός στο δάσος το πυκνό και σκοτεινό. Μια κουκουβάγια είδε τον ποντικό, και ο ποντικός του φάνηκε καλός.
«Για που το 'βαλες μικρό καφέ ποντίκι; Έλα για τσάι στο κορφόδεντρό μου σπίτι».
«Αν και φοβερά ευγενικό εκ μέρους σου κουκουβάγια, θα αρνηθώ! Έχω κανονίσει τσάι με ένα Γκρούφαλο.
«Με ένα Γκρούφαλο; Τι είναι το Γκρούφαλο;»
«Το Γκρούφαλο; Δεν ξανάκουσες γι' αυτό; Έχει διογκωμένα γόνατα, και πόδια πεταχτά, στην άκρη δε της μύτης του, μια δηλητηριώδη ελιά».
«Και που θα τον συναντήσεις;»
«Εδώ, στο ρυάκι αυτό! Και το αγαπημένο του φαγητό είναι... κουκουβάγια παγωτό!»
«Κουκουβάγια παγωτό;;;!!! Κουκουβάου κουκουβό! Αντίο μικρό ποντίκι», είπε και πέταξε μακριά.
Συνέχισε ο ποντικός στο δάσος το πυκνό και σκοτεινό. Ένα φίδι είδε τον ποντικό, και ο ποντικός του φάνηκε καλός!
«Για που το 'βαλες μικρό καφέ ποντίκι; Έλα να γιορτάσουμε στο κορμοστοίβαχτό μου σπίτι».
«Αν και φοβερά ευγενικό εκ μέρους σου φίδι, θα αρνηθώ. Έχω κανονίσει να γιορτάσω με ένα Γκρούφαλο».
«Ένα Γκρούφαλο; Τι είναι το Γκρούφαλο;»
«Πώς; Δεν ξανάκουσες γι' αυτό; Τα μάτια του είν' πορτοκαλί, και η γλώσσα μαύρη, ενώ όλη η πλάτη του με μωβ αγκάθια είναι γεμάτη.

Παρουσίαση της Θάλειας από το DVD: The Gruffalo. Βασισμένο στο βιβλίο της Julia Donaldson, με σχέδια του Axel Scheffler και τη μουσική του Rene Aubry.

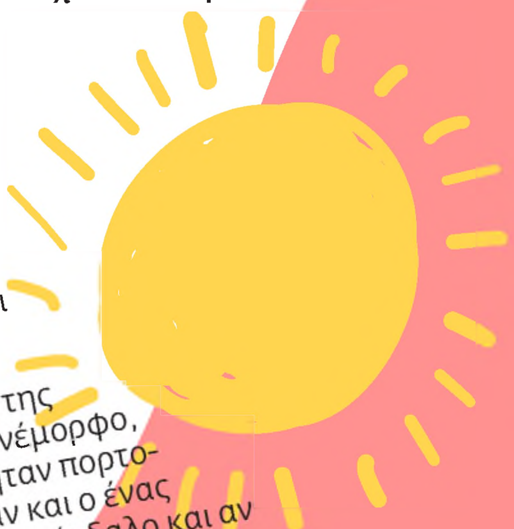
Το κουτάβι και η οικογένειά του

Κάποτε ήταν ένας κύριος που βρισκόταν στο σπίτι του, στην περιοχή του Γκύζη. Τον κύριο αυτόν τον έλεγαν κυρ-Μήτσο. Ξαφνικά άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του. Όταν την άνοιξε, είδε ένα μικρούλι νεογέννητο κουταβάκι να τρέμει από το κρύο. Στην αρχή σκέφτηκε να αδιαφορήσει και να κλείσει απλά την πόρτα. Μέσα σε λίγα λεπτά είχε αλλάξει γνώμη. Το είχε λυπηθεί! Το πήρε αμέσως στην αγκαλιά του. Το κοίταξε με αγάπη! Πόσο μικρούλι ήταν! Αμέσως σκέφτηκε ότι δεν είχε τίποτα να του δώσει για φαγητό. Αποφάσισε να βγει να του αγοράσει τροφή. Μόλις άνοιξε την πόρτα, είδε πως χιόνιζε πάρα πολύ και συνειδητοποίησε πως αυτή η μέρα ήταν ξεχωριστή! Πρώτον, γιατί είχε έρθει στην πόρτα του αυτό το γλυκό κουταβάκι και δεύτερον γιατί είχε χιονίσει στην Αθήνα μετά από πολλά χρόνια.

Αφού αγόρασαν την τροφή, αποφάσισαν να βγουν και να παίξουν στο χιόνι. Πήγαν στο Πεδίο του Άρεως. Καθώς έπαιζαν, ο κύρ-Μήτσος συνάντησε έναν φίλο του. Ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός και είχε πολλούς φίλους. Ο κυρ-Μήτσος είπε στο κουταβάκι να καθίσει δίπλα του, αλλά αυτό επειδή δεν ήταν εκπαιδευμένο (και πως να ήταν, αφού ήταν μωρό), έφυγε γιατί του μύρισε μια μπριζόλα. Τελικά το κουταβάκι βρήκε την μπριζόλα έξω από έναν κάδο. Άρχισε να την γλείφει. Δεν μπορούσε να τη δαγκώσει γιατί δεν είχε δυνατά δόντια. Εκεί που είχε πέσει πάνω στην μπριζόλα με τα μούτρα, το πλησίασε ένα άλλο κουταβάκι και άρχισαν να παίζουν μαζί. Έγιναν φίλοι! Ή έτσι νόμιζαν! Κοιτάχτηκαν καλά καλά και κατάλαβαν πως ήταν αδέρφια γιατί είχαν το ίδιο χρώμα και γάβγιζαν το ίδιο! Είχαν και το ίδιο σημάδι στο πόδι! Ένα καφέ μπάλωμα!

Τα δύο κουταβάκια αποφάσισαν να πάνε να βρουν τη μαμά τους και να επισκεφτούν στη συνέχεια όλοι μαζί τον κύρ-Μήτσο. Ο κυρ-Μήτσος άνοιξε την πόρτα του και τι να δει! Όλη η σκυλοοικογένεια μαζί! Και φυσικά ο κυρ-Μήτσος την υιοθέτησε!

Τα παιδιά της Δ2 του 40ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ!

«Ο γάμος της Αμυγδαλιάς και του Ήλιου»

Κάποτε ήταν μια κοπέλα η Αμυγδαλιά που πήγαινε κάθε μέρα στο περιβόλι της γειτονιάς της. Εκεί υπήρχε ο Ήλιος. Η Αμυγδαλιά κοιτούσε τον Ήλιο σαν να τον γνώριζε χρόνια και ο Ήλιος σαν να την γνώριζε αιώνες. Και οι δύο πήραν μια βαθιά ανάσα και είπαν: «Σ' ΑΓΑΠΩ».

Αμέσως παντρευτήκαν. Όλοι οι συγγενείς ήταν εκεί. Το δέρμα της Αμυγδαλιάς ήταν απαλό ροζ χρώμα και το νυφικό της ήταν πανέμορφο, φτιαγμένο από λουλούδια αμυγδαλιάς. Του Ήλιου το δέρμα ήταν πορτοκαλοκόκκινο και είχε μια καρφίτσα ήλιου. Αμέσως φιληθήκαν και ο ένας υποσχέθηκε στον άλλον, αν κάνουν αγόρι να τον ονομάσουν Αμύγδαλο και αν κάνουν κορίτσι θα λέγεται Ηλιαχτίδα.

Πέρασαν μερικά χρόνια και γέννησαν και αγόρι και κορίτσι. Η Ηλιαχτίδα ήταν τακτική και καλή μαθήτρια, ενώ ο Αμύγδαλος ήταν ζωηρός. Όμως και οι δύο είχαν αγνή καρδιά. Η Αμυγδαλιά και ο Ήλιος πήγαιναν ακόμα στο περιβόλι συνέχεια και υποσχέθηκαν να μην χωρίσουν ποτέ!

Και έτσι έγινε. Τα δύο παιδιά μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν και έκαναν παιδιά. Κι αυτή η ιστορία θα ταξιδεύει στις επόμενες γενιές.

Ιωάννα Αλέκου

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΕΝΟΣ ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΥ!

Μία φορά και έναν καιρό ήταν ένα χελιδόνι, ο Λιόνη! Κάθε χρόνο ξεκινούσε για το ταξίδι του από την Αφρική στην Ελλάδα. Ταξιδεύει σε πολλές χώρες όπου υπάρχει άνοιξη-καλοκαίρι και του αρέσει όταν φτάνει να πηγαίνει για μπάνιο στην παραλία με τους φίλους του όπου παίζουν με τα κουβαδάκια και είναι όλοι χαρούμενοι. Ξέρει ότι όταν φτάσει στη θάλασσα θα συναντήσει τη Σαμάνθα και τη Σάντρα. Θα ήθελε πολύ να έχει πόδια για να περπατάει μαζί τους.

Ήταν όμως αρκετά μακρινό το ταξίδι και έκανε πολλές στάσεις για να ξεκουραστεί. Στην Αίγυπτο σταμάτησε για να φάει μυγούλες και να πιει νερό. Εκεί γνώρισε τη Μήλα την καμήλα. Αργότερα έφτασε στην Αγγλία και συνάντησε το φίλο του τον Γιόχαν που έμενε στο Big Ben... πήγε στο σπίτι του και παίζανε με τα τουβλάκια του. Πείνασαν όμως και πήγαν με τη μαμά του στο εστιατόριο για να φάνε σουβλάκια. Στο δρόμο ήρθε ένας λύκος που ήθελε να τους φάει... αμέσως πέταξαν γρήγορα και κρύφτηκαν. Την επόμενη μέρα ξεκίνησε για την Ελλάδα αφού πρώτα σταμάτησε στην Ιταλία για να φάει μία πίτσα δίπλα στο Κολοσσαίο.

Στον δρόμο πηγαίνοντας συνάντησε ένα πουλί που το έλεγαν παπαγάλο...

- *Γεια σου φίλε!*, είπε.
- *Γεια σου!*
- *Πώς σε λένε;*
- *Εμένα με λένε Λιόνη-χελιδόνι, εσένα;*
- *Παπαγάλο*, είπε το πουλί.

Κάποια μέρα φτάσανε μαζί στη Γαλλία. Έψαξαν να βρουν ξύλα και φύλλα για να φτιάξουν τη φωλιά τους. Τότε συνάντησαν έναν αετό που τους κυνηγούσε για να μην μπορέσουν ποτέ να φτιάξουν φωλιά. Όμως με διάφορα κόλπα τον ξεπουπούλιασαν. Εκείνος ντράπηκε και έφυγε μακριά οπότε το χελιδόνι και ο παπαγάλος δεν κινδύνευαν πια.

Ο Λιόνη ονειρευόταν να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι στον ωκεανό. Έτσι καθώς ταξίδευε είδε κάτι γλάρους πάνω από ένα νησάκι. Στην προσπάθειά του να κατέβει, έπεσε μέσα στη θάλασσα σε ένα καραβάκι μικρού παιδιού. Εκεί συνάντησε κάποια παιδάκια που παίζανε με playmobil. Ξαφνικά βγαίνει από μία πόρτα ένα playmobil που ήταν ζωντανό και μιλούσε.

- *Γιατί είσαι εδώ;* ρώτησε.
- *Στην προσπάθειά μου να κατέβω στο νησάκι έπεσα στη θάλασσα*, είπε το χελιδόνι.
- *Τώρα που είσαι εδώ, θα είσαι φίλος μου και θα σε βοηθήσω να βγεις στη στεριά με το καραβάκι.*

Το χελιδόνι τον ευχαρίστησε και ήταν πολύ ευτυχισμένο που έφτασε στο νησί μα πιο πολύ που βρήκε ένα σημαντικό φίλο που θα τον θυμάται σε όλη του τη ζωή. Ευτυχώς εκεί δεν είχε προβλήματα και έκανε αμέσως φίλους. Μαζί του είχε ένα μικρό παιχνιδάκι που του έδωσε η φίλη του Ιωάννα για φυλαχτό.

Έφτασε τελικά στην Ελλάδα αλλά εκεί δεν μπορούσε να κάνει καινούργιους φίλους γιατί δεν μιλούσε τη γλώσσα και κανένας δάσκαλος δεν του την είχε μάθει. Ευτυχώς γνώρισε ένα άλλο πουλάκι και ξεκίνησαν να παίζουν μαζί. Πήγε στην Κρήτη και έκανε μία βουτιά στις όμορφες παραλίες. Εκεί τον περίμενε ο παλιός του φίλος ο Λάζαρος ο γλάρος που είχε να τον δει ένα χρόνο. Το χελιδόνι ήταν ευγενικό και καλό. Παίζανε όλοι μαζί κυνηγητό, κρυφτό και «πονηρή αλεπού» και τρώγανε σούπα. Ήταν πολύ χαρούμενο που έπαιζε με τους φίλους του αλλά και λυπημένο γιατί του έλειπε η μαμά του που ήταν στη δουλειά.

Μια μέρα πήγε και στη Λάρισα, στη γιαγιά τη Βάγια. Εκεί συνάντησε 3 χελιδόνια, 1 παπαγάλο, 1 αετό και 4 πουλάκια και αφού 'γίναν φίλοι βρήκαν ένα δέντρο έφτιαξαν τη φωλιά τους και τρώγανε μαζί σποράκια. Του άρεσε να ταξιδεύει και να κάνει βόλτες στη θάλασσα και να κοιτάζει τον ήλιο. Ταξίδεψε και στον Πύργο Ηλείας που κάνει ζέστη. Συνάντησε άλλα χελιδόνια έγιναν φίλοι και χαιρετούσαν τα παιδάκια κάνοντας πολλές βόλτες.

Μία μέρα εκεί που καθόταν το πουλάκι άκουσε βήματα... ήταν ο κακός θείος του που έδιωξε το φίλο γιατί δεν ήθελε να κάνει παρέα με κανέναν για να μην αρρωστήσει... μία μέρα ο θείος του είπε πως θα πάει σε μία δουλειά πολύ μακριά για πολλά χρόνια και να προσέχει. Όταν επέστρεψε ο θείος τελικά πήγε στο σχολείο, έγινε καλός και καθόταν παρέα με όλα τα πουλάκια όπου παίζανε και γελούσαν.

Μια μέρα γνώρισε ένα άλλο χελιδόνι, τη Μυρτώ, και ταξίδεψαν μαζί μέχρι την Αθήνα όπου έφτιαξαν τη φωλίτσα του στο μπαλκόνι της πεντάχρονης Αδριανούλας και κάθε φορά της έλεγαν μία ιστορία από τα ταξίδια που είχαν κάνει! Περνούσαν οι μέρες και σιγά-σιγά θα έμπαινε ο χειμώνας. Τότε ζήτησε από τους φίλους της να περάσουν από τα Γιάννενα και να αφήσουν ένα γράμμα στον παππού και στη γιαγιά! Τα χελιδόνια δεν της χάλασαν το χατίρι.

Επιτέλους το χελιδόνι έφτασε στον προορισμό του και συγκεκριμένα στο Παλαιό Φάληρο. Ο Λιόνη προσγειώθηκε στο μπαλκόνι ενός σπιτιού και χτυπούσε με χαρά το τζάμι με το ράμφος του! Ένα παιδάκι που το έλεγαν Βαλάντη το άνοιξε και τον ρώτησε τι θα ήθελε. Το χελιδόνι του είπε ότι έφερε την άνοιξη με τα ανθισμένα λουλούδια!

Το αγόρι χάρηκε πολύ και φιλοξένησε τον φίλο του που ήρθε από την Αφρική και το βοήθησε με ξύλα και λάσπη να φτιάξει το σπιτάκι του και να κάνει οικογένεια. Το χελιδόνι έκανε τα αυγά του στην Ελλάδα σε φωλιά από ξυλάκια και λάσπη. Του άρεσε να βλέπει τα παιδάκια του να μαθαίνουν να πετούν και να τους έχει συντροφιά όλο το καλοκαίρι. Μπορεί να συνάντησε κακουχίες στο δρόμο αλλά τελικά κατάφερε να πάει στον προορισμό του στο Παλαιό Φάληρο και γνώρισε πολλούς φίλους και γίνανε ωραία και όμορφη οικογένεια.

Κάποια στιγμή ήρθαν τα Χριστούγεννα. Άρχισε να κρυώνει και έπρεπε να φύγει για άλλες χώρες πιο ζεστές όπου υπάρχει καλοκαίρι. Το ταξίδι αυτή τη φορά ήταν εύκολο επειδή ήταν πολύ γρήγορο. Το χελιδόνι έφυγε για να πάει στην Αφρική όμως τη βρήκε άδεια από ανθρώπους, μετά ήρθαν ευτυχώς ξανά.

Συνάντησε πάρα πολλά πουλιά, έκανε φίλους αλλά χελιδόνια! Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα! Γεια σας χελιδονάκια! Σας περιμένω του χρόνου να ξαναπαίξουμε!

Οι παραμυθοδράκοι από το 12ο νηπιαγωγείο Π. Φαλήρου!

Αντριάνα, Αλίνα, Αρετή, Βαλάντης, Βίλη, Γιάννης x 3, Ζωή, Ηλίας, Θάνος, Ιωάννα, Κυβέλη, Κατερίνα, Κωνσταντίνα, Κωνσταντίνος, Κρίτωνας, Μελίνα x 2, Οδυσσέας, Παναγιώτης, Σαμάνθα, Σταμάτης, Τζένη, Χρυσάνθη